

"The other shore", installationsvy på Norrtälje konsthall. Styrkan i Mats Hjelmns verk "ligger i hans förmåga att knyta ihop platser över såväl tid som rum", skriver SvD:s recensent. Foto: Jean-Baptiste Béranger

The other shore. En vacker resa över oceaner av vemod

Slavhandelns rutter från Europa via Västafrika till Brasilien över haven som förenar och skiljer åt är en av trådarna i Mats Hjelmns konst. Sömlöst flätar han samman platser över såväl tid som rum i en storslagen installation fylld av poesi och melankoli.

Konst | Utställning

Mats Hjelm, "The other shore"
Norrtälje konsthall,
Galles gränd 7, Norrtälje
TOM 17 MARS

Thomas Olsson

konst@svd.se

Mats Hjelm återanvänder inte bara gärna eget filmmaterial i sina videoinstallationer utan lyckas även sömlöst väva in en hel bildvärld och andra genrer i sina verk. I sitt visuella berättande använder och mixar han till synes otvunget samman musik, litterära texter, radiopjäser, vardagliga berättelser och minnesbilder. Allt detta presenteras i form av bildmässigt storslagna installationer som blivit något av hans signum.

Det drygt halvtimmestlånga vi-

deoverket "The other shore", som utgör huvudnumret på Mats Hjelmns (född 1959) pågående utställning i Norrtälje konsthall, är inget undantag. Istället känns det som om verket, som ursprungligen gjordes 2017 för en utställning på Mam, Rio de Janeiros moderna konstmuseum, knyter samman flera av de trådar som Mats Hjelm arbetat med under en längre tid.

På varsin sida om en snedställd vägg i det annars nedsläckta utställningsrummet projiceras "The other shore" i två skilda flöden av bilder. På den ena sidan dominerar bilder av hav och vattenytor tillsammans med ett suggestivt ljudspår medan vi på den andra mer urbana sidan möter platser och människor som berättar drömmar och föreställningar om havet. Men även klipp ur en radiospelning

från 1959 av Samuel Becketts pjäs "Embers" (Askglöd). Utdragen ur monologen om havet och sviktande minnesbilder lånar också en speciell melankolisk ton åt den resa som "The other shore" tar oss med på. Även de filmsekvenser som är sepiafärgade bidrar till den fint vemodiga stämningen som präglar hela verket. Färden går från Venedigs gränder via Västafrika till Brasiliens kust.

Flera filmsekvenser av post-industriella landskap med övergivna byggnader verkar också bekanta från tidigare verk, även om man hos Mats Hjelm aldrig kan känna sig riktigt säker på om det till exempel är just den byggnaden man återser, eftersom han i sina verk ofta återkommer till platser han tidigare besökt.

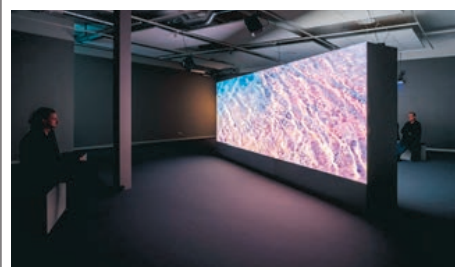
Man skulle kunna säga att han

skapat en egen genre bortom dokumentär- och essäfilmer. I alla fall är det något med Mats Hjelmns tonfall och starkt musikaliska filmklippningar som gör att man känner sig hemma i hans bildvärld oavsett om den utspelar sig i Detroit, Liberia, Venedig, Stockholms skärgård, i Rio de Janeiro eller någon annanstans.

Styrkan i hans verk, vare sig det handlar om stillbilder eller rörlig bild, ligger därför i hans förmåga att knyta ihop platser över såväl tid som rum. Ofta låter han, som i "The other shore", havet som bokstavligen binder ihop men

också skiljer kontinenterna åt, fungera som en sammanhållande länk för de berättelser om kolonialism, slavhandel och dagens migration samt turism som använder samma vägar.

Frågan om hur världen binds samman och hur livet levs på den andra stranden får, om inte ett svar, så en poetisk tolkning. Precis som budskapet "Where one is the other must be" på den röda neonskylten som riktar sig ut från konsthallens fönster. Bara den uppmaningen gör att det hela känns hoppfullt trots det vemodiga och melankoliska anslaget i "The other shore". ■

"The other shore", installationsvy på Norrtälje konsthall. Foto: Jean-Baptiste Béranger